

# הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu  
דרשו ד' ועוזו  
קרן עולמית לחינוך  
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון י"ט אב תשפ"ג | דף היומי בבלי: גיטין פב.  
דף היומי בהלכה: מסימן קנ"ד סעיף ט"ו עד סימן קנ"ה.  
מוסר: אהבת חסד - פרק י' עד אות ד'.

קנין חכמה הלימוד השבועי: שער האהבה "ויאהב רעיו" "וכיצד היא האהבה"



למרבה הפלא בחור הישיבה הופיע בשכונה  
כבר יומיים לפני תשעה באב עם המזוודה  
ונרתיק הכובע... בעודו צועד מתחנת האוטובוס  
הוא נשאל: נו, מה ראה הת"ח הצעיר והחשוב  
להקדים בואו הביתה בכמה ימים?



הרב ישראל היימן על מילה טובה אחת וזהו

התשובה של הבחור השאירה את הרכז בפה פעור. "כבר  
חודשים ארוכים אני מחכה למילה טובה... לחיך קטן ממישהו  
שבאמת איכפת לו... לא יכולתי לחכות!!"  
זהו! זה הכל!!  
בפרשתנו מסתתר פסוק שכמעט לא מדברים עליו. "הישמר  
לך פן תעזוב את הלוי כל ימך על אדמתך".  
ולא שבת לוי בלבד... הישמר לך פן תשכח... כל ימך, לרבות  
בין הזמנים!!!  
בימים אלו מסתובבים בינינו כל כך הרבה בחורי ישיבות מכל  
הסוגים העדות והישיבות. כמה יעלה לנו לחיך אליהם ברחוב או  
בבית הכנסת. מה זה יקח מאיתנו אם נטפח וירטואלית על השכם  
שלהם ונתעניין באמת לחמש דקות מה נשמע איתם. לעולם לא  
תדע אם ההתעניינות שלך בבחור פלוני או אלמוני לא 'עשתה' לו  
את זמן אלול הבא...  
תנו להם מאור פנים! תנו להם כבוד אמיתי! זה מה שמחזיק  
אותם, זה מה שמחבר אותם.  
ובעיקר... גם אם זה לא נראה - הם מחכים לזה!!

בערב תשעה באב האחרון נחתה בתיבת המייל שלי הודעה  
שזעזעה את נפשי.  
כמי שזוכה להיות שייך לאחד מהארגונים הקדושים של  
איחוד בני הישיבות, להיות נטפל לעושי מצווה, לאותם אברכים  
יקרים שמשיקיעים את זמנם הפנוי ואת ימות החופשה ולא רק...  
למען דור העתיד - בני הישיבות המסולאים בפז, כאחד שנמצא  
קצת בסוד העניינים, ארשה לעצמי לכתוב כאן שהארגונים האלו  
מצילים את דור העתיד. פשוטו כמשמעו ממש! אין צורך כמובן  
להאריך בחשיבות הנושא.  
אחד הרכזים (שלא קיבלתי את רשותו לפרסם את שמו,  
אבל הוא מראשי וראשוני העושים ומעשים בתחום הקדוש הזה)  
מספר על בחור משיבה גדולה חשובה שהופיע בשכונה כבר  
יומיים קודם תשעה באב עם המזוודה ונרתיק הכובע... בקיצור,  
חזר הביתה מוקדם.  
אותו רכז נפלא פגש אותו כשהוא צועד מתחנת האוטובוס  
לביתו. הוא שואל אותו מה רואה ת"ח צעיר וחשוב כל כך להקדים  
את בואו הביתה בכמה ימים?



רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- [dirshu@dirshu.co.il](mailto:dirshu@dirshu.co.il)



# בבין הזמנים אנו עדים לקונפליקט עצום, בבית אחד שוכנים בכפיפה אחת אנשים עם רצונות מנוגדים! יש את הבחור המשווע למנוחה וחופש, לקום ללא לחץ, ללכת לישון בעת שירצה. מנגד יש את ההורים המסורים..



המחנך הרה"ח פנחס ברייער עם הדרכה להורים ולבחרים לימי בין הזמנים

חד לכיוון הפוך. כשנהיה מודעים לכך נדע איך להתמודד בהצלחה.

## ההבנה והתכנון

חייבים לדעת לשלב בין השניים. מצד אחד להבין שהילד נמצא כעת בימי בין הזמנים ולתת לו להשתחרר, ומצד שני הבית נשאר בית עם סדרים וגבולות! כשהדברים ברורים לנו על מה אנו מוותרים ועל מה לא.

הסוד טמון בתכנון! סוף מעשה במחשבה תחילה. אם נבקש מהבן עוד בהיותו בשיבה או לכל הפחות בהגיעו הביתה לתכנן את סדר היום שלו כשהוא זה הקובע את סדר היום, כמו זמני קימה (אין צורך לקום בנץ, אבל יש לזכור שזמן ק"ש ותפילה נוהג בבין הזמנים כבתוך הזמן), זמני שכיבה (אין שום ענין להפוך יום ללילה ולילה ליום, ועל הבחור לזכור שלבית יש כללים משלו, וזה שהוא נמצא בבין הזמנים לא אומר שכל הבית עובד עכשיו במשמרת לילה).

כדאי להציע לעזור לו להחליט מה ועם מי הוא לומד (נקודה ספציפית זו צריכה להיעשות בצורה עדינה ביותר ותלויה כמובן ברמת הקשר עם הבן).

השיתוף שלנו בתכנון יחסוך המון ויכוחים על הקימה והשכיבה ושאלות בנוסח היכן התפללת ומתי למדת היום?!

צריך גם להחליט מתי עוזרים בבית, על בחור לדעת שמצוות כיבוד אב ואם היא אצלו מצוה נדירה במובן הפיזי, ובימים אלו יש לחטוף יותר ויותר בסבר פנים יפות.

בחור המגיע לימי בין הזמנים מתוכנן מרוויח בכפלים, הוא גם נח ומגוון לעצמו את הימים, וגם ממלא אותם בתוכן רוחני.

נקודה נוספת: בין הזמנים זו הזדמנות ליצור קשר עם הבחור. כעת זה הזמן. אין כמו טיול נחמד יחד או ארוחה משותפת לחבר ולקשר. הרבה בעיות נפתרו והרבה קשיים הסתדרו כתוצאה מרגעים מיוחדים אלו! ואם לא עכשיו אימתי?!

עוד כמה שנים הגוזלים פורחים מהקן וחבל לפסס הזדמנות זו... (במה - אב תשע"ח)

בין הזמנים התחיל וכולי מתוח...

הבחור חוזר הביתה ולי זיכרונות לא נעימים מבין הזמנים הקודם. האכזבה שהיתה לי מהזמן שחזר הביתה היתה נוראית. התאכזבתי מכל התנהגותו, חשבתי שהוא בחור עם עקרונות, בחור רציני, נוכחתי לראות איך הכל מתמוטט מול עיני. הוא העביר ימים ולילות בבטלה ללא שום תוכן.

הוא כנראה שכח מה זה בית, הוא מרגיש כאילו הוא בשיבה, הולך מתי שבא לו, אוכל מתי שבא לו, הוא אינו מציע עזרה, כאילו יש איזשהו סודני או פיליפיני שיבוא לעזור במקומו...

ניסיתי להעיר אבל התגובה היתה כאילו ואני בא לחנוק אותו. אני לא מוכן לחוות שוב את החוויה הזאת.

הכי מתסכל הוא שבמשך השנה אני שומע עליו דרישות שלום מצוינות, אז מה קרה כאן?!

## מה קרה כאן

הנושא חשוב והוא נוגע כמעט לכל הורה, מזווית כזו או אחרת. ננסה קודם להגדיר מה קורה בבין הזמנים אצל הבחור, ומנגד אצלו כהורים. נתמקד בשורש עד לפתרון בעז"ה.

בבין הזמנים אנו עדים לקונפליקט עצום, בבית אחד שוכנים בכפיפה אחת אנשים עם רצונות שונים ואפילו מנוגדים! יש את הבחור המשווע למנוחה וחופש, הוא רוצה לקום ללא לחץ, ללכת לישון בעת שירצה, הוא רוצה ללמוד ולהתפלל היכן שנוח לו, בקיצור: הוא רוצה שחרור. ההיפוך ממה שהמסגרת דורשת ממנו בימים כתיקונם.

מנגד, יש את ההורים המסורים שלא ראו את בנם יקרים תקופה ארוכה, למעט ביקורים קצרצרים, וכל מה שידעו או שמעו על התכשיט שלהם זה רק מפירווי מידע ואינפורמציה שלקטו מכאן ומשם. הם רוצים כעת לראות את הנחת בצורה מוחשית. הם רוצים לראות את הת"ח שלהם רץ מוקדם לתפילה, ומשם ללימוד עם חברותא, הם מצפים לראות התנהגות של בחור מתבגר, עם עול על הכתפיים, דבר המתבקש בגילו.

וכך נוצר סיר לחץ, כששני מגנטים קוטביים, מושכים כל



רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- [dirshu@dirshu.co.il](mailto:dirshu@dirshu.co.il)



# אמר לו הרבי: 'אתה שהחזקת את המספרה פתוחה בשבת תביא 'רוטל' נרות לבית המדרש, ואתה שראית וסיפרת לי, תביא שני 'רוטל' נרות לבית המדרש. ואני, הרב שבעירי אירע דבר זה..



## עובדות נפלאות על מידת השלום של הרבי מהר"א מבעלזא זי"ע לקראת יום היארצייט

סיפר רבי אהרן מבעלזא בשם אביו מהרי"ד: 'כשבאה ליהודי הזדמנות לפגוע בחברו ולומר לו איזה קנטור, והוא מתאפק הרי זה נחשב בשמיים כמי שצם פ"ד תעניות!' הוסיף על כך רבי אהרן: 'כל זה אמר רבי כשהעולם היה עדיין עולם, והעולם כמנהגו נוהג, אך עתה לאחר החורבן הנורא, שבני אדם כאובים והרוסים בנפשם וגופם, כשאחד מתאפק לא לפגוע בחברו הרי זה - והחווה בידו - עוד ועוד ועוד, דהיינו פי ארבע!' ('בנתיבות לב' מהגה"ח אהרן טויסיג - 'בוצינא קדישא')



'אהרן לא היתה בריה שלא אהבו, שכל דבריו היו בנעימות ומתק שפתיים. ואם חטא אדם באיזה חטא, לא היה אומר לו 'חטאת', אלא היה מדבר אליו ברוב כבוד, בין לאיש בין לאישה' (ילקוט מעם לועז חקת).

היה זה עוד בעיירה בעלז. בא אל רבי אהרן אחד והעיד על ספר יהודי שסגר את המספרה לאחר כניסת השבת. רבינו קרא לספר ושאלו, מדוע עשה זאת. הלה גם התנצל וגם הכחיש... אמר לו רבינו: 'אתה שהחזקת את המספרה פתוחה בשבת תביא 'רוטל' נרות לבית המדרש, ואתה - פנה למספר המעשה שראית וסיפרת לי תביא שני 'רוטל' נרות לבית המדרש. ואני, הרב שבעירי ארע דבר זה, אביא חמישה 'רוטל' לבית המדרש.' (ע"פ 'אביר המלכות')



פעמים הרבה נכחו אצל רבינו שילוב רוח הקודש עם מידות, כאשר חזה איך לא לפגוע ביהודי, או איך להניח את דעתו. פעם יהודי אחד תפס מקום טוב בשולחן קודם שנכנס רבינו לעריכת השולחן. כשנכנס רבי אהרן נוצרה מהומה גדולה ונגרם שהלה נדחף הרבה ממקומו, והיתה לו חלישות הדעת גדולה. לפני 'שלום עליכם' שאל רבי אהרן על אותו אחד אם הוא פה, וציווה לקרבו, וככל שנתקרב ציווה לקרבו יותר, עד שהגיע אל מקומו שתפס קודם לכן, אז נחה דעת רבינו... ('אור לנתיבות')

השבוע יום שלישי יחול יום היארצייט של האדמו"ר הקדוש מרן רבי אהרן מבעלזא זי"ע שנסתלק ביום כ"א מנחם אב תשי"ז. גדולי הצדיקים המליצו עליו את הנאמר על אהרן הכהן 'אוהב שלום ורודף שלום'. לפנינו מספר עובדות קודש בעניין זה שנלקטו מתוך הגיליון השבועי הנפלא 'נר לפרשת השבוע':

היה זה כאשר האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא הגיע לארץ ישראל בשנת תש"ד, לאחר שניצל בניסים ונפלאות מידי הגרמנים. את השבת הראשונה רבי אהרן עשה בחיפה. החסידים אנשי ירושלים שבאו לקבל את פניו הביאו עמם שוחט מומחה וירא שמים, כדי שהרבי יאכל משחיטתו המהודרת, אולם הרבי סירב, באומרו שקבלה היא מאביו הקדוש מהרי"ד שכאשר נקלעים לעיר בה מונהגת שחיטה מהודרת מטעם הקהילה, יש לסמוך על השוחטים המקומיים, כדי להימנע ממחלוקת.

רבי אהרן פנה אל בעל האכסניה, הרה"ח ר' חנניה כהנא ושאלו: 'כמה יהודים גרים בחיפה'. נקב ר' חנניה במספר של כמעט ארבעים אלף. הוסיף הרבי ושאל: 'ומהיכן הם אוכלים בשר?'. השיבו ר' חנניה, שבחיפה ישנם שוחטים מובהקים, יראים ושלמים, שאת בשר שחיטתם המהודרת אוכלים יהודי חיפה. אחד הנוכחים, הרה"ח ר' אלימלך אשכנזי העיר: 'הרי כבר הגיע שוחט מירושלים שהזמנתי, אולי אין זה מן הראוי לדחותו, כדי שלא לביישו'. אולם רבינו ביטל את דבריו ואמר כי אי אפשר לבייש את הרבים, בכך שלא יסמכו על השוחט בעיר.

והוסיף: 'פעם בא אבי לעיירה אחת בהונגריה ורצו להביא שוחט מעיר סמוכה, למרות שהיה שם שוחט. סירב אבי ואמר: 'מוטב לי לאכול משחיטת השוחט של העיירה, מלהביא שוחט מומחה הימנו מעיר אחרת, כדי שלא לבייש את הקהילה הזאת!' בשעה מאוחרת יותר, כשהתייצב לפניו ראש השוחטים וסכין השחיטה בידו, לא הסתיר רבי אהרן את קורת רוחו ושיבח אותו בחיבה. אף את השוחט הירושלמי פייס בדברים באומרו כי אין בזה שמץ של פסילה אישית כלפיו חלילה, אלא כלל גדול שהוא נוקט בו תדיר מפני דרכי שלום, הרחק ממחלוקת.

למחרת פורסם הסיפור הזה עם השוחט בעיתוני ארץ ישראל, וזה עשה רושם עז על הציבור.

(ע"פ ספר היובל לקהילת בעלזא חיפה)

# מזווית העין הם מבחינים באדם מבוגר עומד מן הצד ומתבונן במעשיהם ובחיפושיהם אחרי הציצית. כמו בתמונה של האיש שהתרגש ובכה מהשיר 'שלום עליכם' שהתפרסמה מההפגנה בבני ברק, גם הפעם אפשר היה לראות בבירור דמעות העולות בעיניו



## בהתנהגות ראויה בימי בין הזמנים נשפיע בקלות על אחינו שבשדות

רוצה להתעטף בציצית, הוא אינו צריך להמתין עד שימצא את הציצית של הבחור... "בוא ואתן לך את הציצית שלי, ותתעטף בה", אמר. היהודי שעדיין אינו שומר מצוות התרגש מאוד למשמע הדברים, והביע נכונות מיידית לקיים את המצוה.

מספר הרב ו.ו. "הנחתי עליו את הטלית-קטן והוא החל מיד לנשק את החוטים בהתרגשות רבה, ואני החילתי לומר את הברכה. אמרתי "ברוך", והוא חזר אחרי: אמרתי "אתה", וגם הוא אמר: וכשהגעתי אל שם השם, לא רציתי להזכיר את השם לחינם, לכן אמרתי 'השם', והייתי בטוח שגם אם איש זה לא התעטף בציצית מעודו, אבל הוא יודע לומר את שם השם כמו שצריך. מה נדהמתי להיווכח שאין הדברים כך. כשאמרתי 'השם', הוא חזר ואמר 'השם', בלי להתבלבל...

"הבחורים היו המומים להיתקל ביהודי שהגיע לגיל כה מבוגר ומעודו לא בירך ברכה, עד כדי כך שהוא אינו יודע כיצד לבטא את שם השם. ואם את זה הוא אינו יודע, ברור שאם תבקש ממנו לקרוא קריאת-שמע, הוא לא יידע בכלל מה זה ועל איזו קריאה אתה מדבר! מפחיד. היהודי-התועה כל כך התרגש מהברכה שבירך זה עתה על הציצית, שהוסיף לנשק את החוטים עוד ועוד. כשאמרתי לו, מספר הגבאי הנמרץ, שהציצית שקולה כנגד כל המצוות, העפילה התרגשותו עד לשמים.

"לאחר מכן פניתי אל הבחורים ואמרתי להם: "תראו באיזו קלות אפשר להשפיע כיום על יהודי ולהכביר את רגשי הקודש שלו! הרי ברור למעלה מכל ספק שהסיבה להתרגשותו והתקרבותו של האיש הזה נבעה כתוצאה מהתבוננות בכם ובמעשיכם, בהנהגתכם האצילית, ובעיקר במאמצים שהשקעתם בחיפוש הציצית.

"הוא אפילו לא ראה אתכם עוסקים בלימוד התורה, אלא נהנים ומבלים ברחצה במי הנחל, ולמרות זאת הבחין שהנכם שונים לחלוטין מבני הנוער שהוא מכיר. התפקיד שלנו, כאמור, הוא לרחם, לרחם עליהם ולנסות לעמוד לצידם ככל האפשר, לסייע להם להתקרב לבית המדרש."

(המבשר)

"ממש לרחם עליהם! אין מילים אחרות שבכוחן לבטא את ההרגשה שצריכה להיות לנו כלפי אחינו התועים, שאינם יודעים את הדרך לבית המדרש ואין בהם ולו שמינית שבשמינית רוח של קדושה", כותב הרב משה מיכאל צורן הי"ו במאמרו הנפלא המופיע בביטאון הוותיק 'קול ברמה' (סיון תשפ"ג).

"כשנתקלים לפעמים באנשים כאלה, במיוחד לאחר שהגיעו לגיל מבוגר, צריכים להפעיל את כל מידת הרחמים המצויה בליבנו ולדעת שהם באמת אחים שלנו, אבל כאלה שטעו ותעו מן הדרך, ולא ידעו לנווט את עצמם בספינת החיים".

את הסיפור שלפנינו סיפר הגבאי של בית המדרש 'שומרי שבת' ברחוב רמב"ם בבני ברק, מתוך מעשה שהיה שנתקל בו בעת טיול שערך יחד עם בחורים חשובים בסוף בין הזמנים ניסן תשפ"ג, ממנו ניתן ללמוד עד כמה ניתן בקלות לקדש שם שמים ברבים ולעורר את הניצוץ היהודי הכבוי בליבו של כל יהודי באשר הוא, גם כשמדובר ביהודי מבוגר שלא זכה מעודו לקיים מצוות ציצית כהלכתה.

"יצאנו לצפון", מספר הרב י.ו. מלמד חשוב, "והגענו לאחד הנחלים הידועים, שם התרחצו הבחורים והשתכשכו במים להנאתם. בעלותם מהנחל ובמהלך לבישת הבגדים, לבש כמובן כל אחד מהם גם את הציצית שלו. והנה, אחד הבחורים איבד את הציצית שלו והשקיע מאמצים מרובים כדי למוצאה, כשבחורים נוספים מצטרפים לחיפושיהם.

"מזווית העין הם מבחינים באדם מבוגר, כבן 70, עומד מן הצד ומתבונן במעשיהם ובחיפושיהם אחרי הציצית. כמו בתמונה של האיש שהתרגש ובכה מהשיר 'שלום עליכם' שהתפרסמה מההפגנה בבני ברק, גם הפעם אפשר היה לראות בבירור דמעות העולות בעיניו".

הגבאי של 'שומרי שבת', הרב י.ו. מספר: "לפתע התקרב האיש אל הבחורים ואמר להם, כשכולו דומע: 'אל תחפשו יותר מדי את הציצית... אם תיסעו מכאן ואני אמצאנה, יהיה באפשרותי בפעם הראשונה בחיי להתעטף בציצית, ואני רוצה לעשות את זה...'".  
הבחורים נכנסו להלם, והרב ו. מספר שאמר לאיש שאם הוא

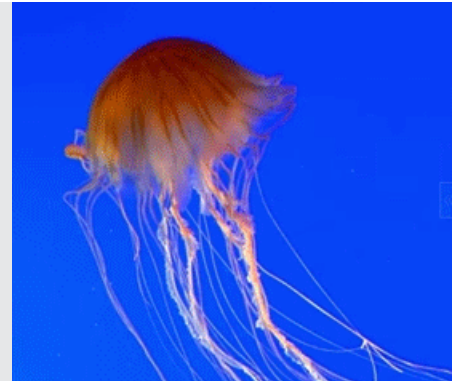
077-2222-666 או \*4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת





# הדיווחים סיפרו על קבוצת מדענים שהצליחו לבודד את גן הפיגמנט של מדוזות הים השקופות, ועל אנשים שהחליטו לנסות והפכו לרואים ואינם נראים למשך יממה שלימה. הדבר הדמיוני הזה הפך לשיחת היום והסעיר את כולם



נדלג עשר שנים קדימה, ותיכף נשוב..

## שנת ה' אלפים תשצ"ג

היום הוא מאמין שזה יתכן. אבל אם היו מספרים לו רק לפני עשר שנים כי עומדים להמציא כדור לבליעה שמסוגל להפוך את האדם הבולע לשקוף כמים צלולים, הוא וודאי היה מגיב בסיבוב אצבע על הרקה.

אבל היום הוא כבר מאמין.

ולא רק מאמין, הוא עומד לנסות זאת על בשרו.

זבולון, מאז ומתמיד היה בעל נפש חקרנית במיוחד. זאת הסיבה גם שברגע שהוא שמע על החדשה המרעישה כי יצאו לשוק טבליות פלא שמיועדות לא פחות ולא יותר ל'שקף' את גוף האדם - הוא הזדרז לברר היכן ניתן להשיגן, כשהוא מוכן לשלם עליהן ככל שיידרש.

בהתחלה אנשים פשוט גיחנו. מישהו חומד לצון - הפטירו בעלי השכל הישר. האם זה רציני? - כמעט הסתפקו בעלי השכל המוגבל. אבל כשהדיווחים החלו לספר ברצינות על קבוצת מדענים שהצליחו לבודד את גן הפיגמנט של מדוזות הים השקופות, ולרקוח בעזרתו את התכשיר הבלתי ייאמן הזה, וכן על אנשים שהחליטו לנסות ופשוט הפכו לרואים ואינם נראים למשך יממה שלימה - הפכו הגיחוכים להשתוממות בלתי מעכלת. הדבר הדמיוני הזה הפך לשיחת היום והסעיר את פיותיהם של המספרים ואת אוזניהם של המאזינים.

אבל הוא לא הסתפק בשמועות. הוא מאלה שצריכים לראות, לחוות הכול במוחש. זבולון השיג בדמים מרובים טבלית פלא יקרה אחת, והנה הוא מחזיק אותה בידו, ניגש במקביל למלא חצי כוס מים מן הכיור...

בחוץ הבוקר חוגג, עגלות ילדים נהדפות קדימה, אנשים ממחרים לעיסוקי יומם ותלמידים לבית ספרם. אבל בתוך הבית עומד לו זבולון הסקרן מול המראה, רועד מהתרגשות. הוא לוקח את הכמוסה החדשנית, ממקם אותה בין אגודל לאצבע, עוצם את העיניים, זורק אל פיו ובולע!

גרוננו נשנק במתח, הוא בקושי מצליח ללגום מעט מים לשם הגלשת הגלולה אל יעדה. כעת, לפי ההוראות, יש להמתין כשלוש דקות עד לתוצאה הרצויה.

הוא מסתכל בראי בעיניים פעורות ולא מאמין למראה עיניו.

הצבעים הולכים ונקלשים. גוון שערו הולך ונחלש, חליפתו השחורה מאפירה בקצב מהיר, מסגרת משקפיו הולכת ונעלמת, הכיפה שעל ראשו גם היא מחווריה, הוא מרים את ידו כדי למשש

את בגדיו, הוא מרגיש אותם אבל במראה לא רואים שום הרמת יד כפי שהיה מצופה! בעצם... בעצם עכשיו כבר לא רואים שום דמות אנושית, כאילו הוא איננו, רק שולחן וכיסאות, וגם שקית קטנה עם כריך לכולל...

השולחן?! הוא הרי מסתיר אותו בגופו, איך למען השם רואים את השולחן דרך המראה!?

ש-ק-ו-ף, לואט זבולון לעצמו בקול נחרד. איזה פחד!

הוא מסתכל על השעון בעיניו השקופות, מזהה שהוא כמעט מאחר כבר לכולל. שקוף-שקוף אבל ללמוד צריך היום - הוא פוקד על נפשו הנדהמת.

בפתח בנין בית המדרש הוא רואה את החברותא שלו מגיע לכולל. זבולון פותח את פיו כדי לברכו לשלום אבל נזכר ברגע האחרון שהוא אינו נראה, ואילו הוא ישמיע קול, חברו עשוי לחשוב כי רוח רפאים כלשהיא או נשמה מחפשת תיקון מדברת אליו. הוא בקושי מתאפק לא לעשות זאת רק כדי לבדוק מה יקרה אם...  
שלמה החברותא מתקדם לתומו לעבר פתח ההיכל וזבולון צועד אחריו בלאט. רגע לפני פתיחת הדלת מחליט שלמה לגשת להכין קפה לקראת ה'סדר', הוא פונה לפינת הקפה, וזבולון? אחריו.

בחדרון הקפה כבר עומדים שניים, ברוך ויוסל, ברוך בוחש נמרצות בתכולתו של כוס קרטון מעלה הבל ויוסל כבר לוגם את כוסו שלו באנחות של נחת. "בוקר טוב", מברך שלמה את השניים, "מה העניינים?"

"ברוך ה'. נו איך עם זבולון החברותא החדש?" מתעניין יוסל. זבולון השקוף מנתר על מקומו בסקרנות, חש כמרגל מתוך סיפור בדיוני.

"מצוין", מגיב שלמה בקול צונן, "הוא לומד טוב, אבל נראה לי שלא אשרוד אתו מדי הרבה זמן"  
"וכל כך למה?" שואל ברוך בעודו מתבונן בכוסו כמה נוזל שחום נותר בו.

"אמממ...", שלמה מסתובב אחורנית כדי לוודא שזבולון לא באזור, זבולון שעומד ממש לידו נבהל, אבל שלמה לא רואה איש ומשיב את פניו אל בני-שיחו, "יש לו לזבולון הזה אופי מאוד מורכב ולא נוח, לפעמים הוא לומד לאט מדי ולפעמים הוא רוצה להריץ, כל יום הוא מגיע עם רעיונות חדשים איך ללמוד ומה וכמה", זבולון רוצה להסמיק עד תנוכי אוזניו אבל המצב השקוף

הבית משנתם וחדר גם אל אוזני השכנים הזועפים, אבל זבולון פוקח את עיניו רק כעת, שטוף זיעה ומזועזע עד עמקי נשמתו. הוא ממהר להתבונן בידי. לא, הן לא שקופות. משמע גם שלמה החברותא לא דיבר עם ברוך ויוסל אודותיו. נו, אבל הוא, זבולון, כן עשה זאת אתמול. בדיוק אמש הוא ניתח את שלמה שתי וערב באזניהם של כמה אברכים, הו, כמה שצחקו... נס ששלמה לא עמד שם כשהוא שקוף.

עודנו נוטל את ידיו שחרית, והגדרה מדויקת נופלת במחשבתו - '...מכה רעהו בסתר'.

(דרכי חיים - לוח מתמידים)

לא מאפשר זאת, ושלמה המהולל ממשיך - "חוץ מזה, נראה לי שאין לו באמת הבנה נכונה במה שהוא לומד, וזו גם הסיבה שהוא משנה כיוון כל יומיים".

דם שקוף ורותח מזנק אל מוחו השקוף של זבולון. ריבונו של עולם! איך הוא עושה לו את זה? ככה להשפיל אותו מול שני חברים? ככה ל'פרשן' אותו וללעוג לו באכזריות?! אפוא הלב של השלמה הזה? הוא בן אנוש בכלל?!

שנת ה' אלפים תשפ"ג

שעון המעורר כבר מקרקר כמחצית השעה, עורר את כל בני

דקה מתוקה - שישים שניות מרתקות על הדף היומי

## איזה מילים הרה"ג רבי יהודה צדקה מחק מהמודעה?



גיטין דף פב

### אע"פ שחזר ומחקו

שנמצא בכל בתי הכנסת?

השיב להם הרב "ממודעה זו אפשר להבין שכל מה שמבקשים זה לא לדבר רק בקריאת התורה ובשעת התפילה, כאילו שבשאר הזמנים כן מותר לדבר. מי לקח את ההיתר הזה לדבר דברים בטלים שלא בזמן קריאת התורה והתפילה? אם יש צורך לדבר שיחת חולין, יעשה זאת מחוץ לבית הכנסת...!"

(אור לישרים - גליון מתיקות וערבות התורה)

מסופר על חכם ר' יהודה צדקה זצ"ל שנכנס לבית מדרש בירושלים להתפלל ערבית. כאשר הגיע אל לוח המודעות הניצב בכניסה, הוציא עט מכיסו ומחק כמה מילים מאחת המודעות.

ראו כך התלמידים ובדקו מה הרב מחק, והנה הם רואים שהרב קרא מודעה שבה היה כתוב "מבקשים שלא לדבר בעת התפילה ובקריאת התורה" והוא מחק את המילים "בעת התפילה ובקריאת התורה".

ניגשו התלמידים מיד אל הרב ושאלו מה ראה פסול בנוסח

# להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק

הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

[dirshu@dirshu.co.il](mailto:dirshu@dirshu.co.il)

הפורתח  
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'

## מדוע ראוי לפרסם את שם התורם חפץ לבית הכנסת?



מעיל ספר התורה - יש סיבה נוספת לכתוב את השם, כדי שיהיה ידוע למי שייך הספר, בהתאם לדעת הסוברים שאין להקדיש ספר תורה לגמרי לבית הכנסת, רק לתתו בהשאלה, כדי שלא תפקע מבעליו מצות כתיבת ספר תורה.

[משנ"ב קנד, נט; בו"מ דרשו, 65-64]

התורם חפץ לבית הכנסת, ורוצה שיכתבו את שמו עליו, צריכים הגבאים לעשות כרצונו, ואף ראוי לעשות כן, כדי שיהיה זכרון לעושי מצוה על המצוה שעשו, וכן משום שהדבר עשוי לגרום לאחרים לתרום אף הם. ואם הגבאים רוצים לכתוב את שמו לוח תורמים התלוי בבית הכנסת, רשאים לעשות כן. ועל

## נפל השלט שעליו כתוב שם התורם - האם חייבים להשיבו למקומו?



יהא כתוב על החפץ. אולם, אם התורם לא ביקש שיכתבו את שמו, והגבאים עשו זאת מדעתם - יתכן שאין צורך לכתוב את השם מחדש או להשיב את השלט.

[בו"מ דרשו קנד, 66]

כאמור, התורם חפץ לבית הכנסת, רשאי לדרוש שיכתבו את שמו עליו. ורשאי לדרוש זאת אף לאחר שכבר תרם, ולא דווקא בשעת התרומה. ואף אם נמחק שם התורם, או שנפל השלט שעליו נכתב שמו - חובה לכתוב מחדש או להשיב את השלט למקומו, כיון שאם לא יעשו כן, יש בכך גזילת זכות התורם שהקפיד ששמו

## בית כנסת שנחלק לשנים - כיצד מחלקים את חפצי בית הכנסת?



והילדים. ואם יש ספר תורה, או חפץ אחר, שהקדיש אותו אחד מהמתפללים, ועדיין 'שמו עליו' - כגון ספר תורה שנקרא בפי הציבור 'הספר של פלוני' - רשאי המקדיש לקחתו לבית הכנסת שבו בחר להתפלל.

[משנ"ב קנד, נט; וראה בו"מ דרשו, 62]

בית כנסת שנחלק לשנים שלא משום מחלוקת, אלא מסיבה אחרת, כגון שהמקום הנוכחי אינו מכיל את כל המתפללים - יש לחלק את ספרי התורה ושאר חפצי בית הכנסת, באופן יחסי לפי מספר המתפללים שמגיל 'בר מצוה' ומעלה אשר בכל אחד מבתי הכנסת; ויש אומרים שיש לכלול בחישוב היחסי גם את הנשים

\* בנוגע לדינים רבים, המומר נחשב כגוי. והמחלל שבת בפרהסיה, דינו כמומר. ו'פרהסיה' היינו שמחלל שבת בפני עשרה מישראל, או באופן שיודע שיתפרסם בין עשרה מישראל.  
\* נרות הדולקים בבית הכנסת, מותר לקרוא לאורם דברי תורה, ואף אם הנרות הוקדשו לכבוד בית הכנסת - כוונת המקדיש שהנרות ישמשו גם להאיר ללומדים בבית הכנסת.  
\* כשמדליקים נרות בבית הכנסת, מותר להדליק נר מנר, אך אין להעביר אש מנר לנר על ידי נר אחר של חול, כיון שבכך מדליק נר של חול מנר הקדוש בקדושת בית הכנסת.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

## כהן שעשה 'קידוש' בין שחרית למוסף - האם רשאי לברך ברכת כהנים במוסף?

להפגת היין. וכהן הנצרך לקדש בין תפילת שחרית לתפילת מוסף, ישמע קידוש מפי אחר, כדי שיוכל לברך ברכת כהנים במוסף. ומיץ ענבים - נחלקו הפוסקים אם דינו כיון לענין זה.  
[שו"ע קכת, לה, ומשנ"ב קלח וקמא; בו"מ דרשו, 146]

כהן ששתה יין - טהור או מעורב במעט מים - בכמות של יותר מ'רביעית' (150-86 סמ"ק, לשיטות השונות), או ששתה רביעית יין טהור בבת אחת - פסול מלברך ברכת כהנים עד שתפוג השפעת היין. וראה שולחן ערוך סימן צט, סעיף ב, בנוגע לדרכים השונות

# לפתוח את היום בטוב...



הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'  
'הפותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

[dirshu@dirshu.co.il](mailto:dirshu@dirshu.co.il)